

på, om det ikke giver os en så bred vifte af instrumenter, at det er tilfredsstillende for os.

Så til diskussionen om spørgetime kontra debattime. Vi har fra Socialdemokratiets side foretrukket og stillet forslag sammen med Det Radikale Venstre og CD – jeg skal også retfærdigvis sige inspireret af de bemærkninger, som Enhedslisten fremkom med under førstebehandling – om at lave en debattime om onsdagen, hvor man kunne samle nogle af de spørgsmål, som er aktuelle, og som det kunne være væsentligt at have en ret hurtig og kontant meningsudveksling om på et rimelig velforberedt grundlag.

Det er det, vi har forsøgt at udforme som en proces, hvor man om fredagen beslutter sig for spørgsmålene – på det tidspunkt ved spørgerne selvfølgelig, hvem de er, fordi det er dem, der har stillet spørgsmålene – og så vil man om onsdagen have møde mellem spørgerne og svarerne. Det kunne give anledning til en dybere og mere kvalificeret debat, og det kunne aflaste et af de instrumenter, som i dag er meget slidt, nemlig forespørgselsdebatformen, så vi synes, det ville være en spændende ting at prøve.

Det synes vi ikke at spørgetimen ville være. Jeg kan godt sige lidt om, hvad der er baggrunden, selv om det har været sagt mange gange: Enten lytter man ikke efter, eller også anerkender man ikke synspunkterne. Begge dele kan jo være i orden, men det giver bare ikke så megen debat. Det er lidt mærkeligt at begynde med svarerne. Dem kender man om mandagen. Tre timer før kender man spørgerne, og når man så mødes, vupti, så kender alle andre ud over spørgeren spørgsmålene.

Det ville selvfølgelig være rigtigt, hvis udgangspunktet er, som fru Birthe Rønn Hornbech lagde op til, at det handler om at udveksle politiske holdninger. Det ville vi synes er fremragende, og vi bruger trods alt en ganske stor del af vores tid i Folketinget på at udveksle politiske holdninger. Politiske holdninger er ikke kun korte svar af 1-2 minutters varighed, men det kan det også være, og det synes vi fra Socialdemokratiets side ville være fremragende. Man kan sige: Vi håber det bedste, men vi frygter faktisk det værste, og det er svært at overbevise os om noget andet på baggrund af vores erfaringer. Vi håber meget, at vi bliver overbevist på baggrund af, hvad vi vil komme til at erfare.

Spørgetiden, som den er i dag, kunne jo meget vel bruges til at udveksle politiske hold-

ninger, men som fru Birthe Rønn Hornbech selv siger, bruges spørgetiden i dag til at stille en lang række for en stor dels vedkommende i hvert fald ganske komplicerede og tekniske spørgsmål. Det giver selvfølgelig både ganske komplicerede og tekniske svar.

Man kunne jo sige: Hvis Folketinget var meget optaget af at spørge ministrene om deres politiske holdning, som der ligger i det her, hvorfor gør man det så ikke noget mere i den spørgetid, vi har? Det underer mig, og det er lidt den baggrund, der siger mig, at hvis vi skal have en udbygning af spørgetiden, som vi kender den, men bare med uforberedte svar, får vi godt nok nogle politiske tilkendegivelser, men det er politiske tilkendegivelser, som man ikke ville være særlig begejstret for, fordi man ville synes, det var en affeining af det, som spørgsmålene egentlig handler om.

Min spådom om, hvad det vil føre til – og jeg håber, at jeg kommer til at erfare noget andet – er, at det ikke bliver politiske holdninger. Det bliver spørgsmål om enkeltsager, det bliver spørgsmål om sagsbehandling og sagsbehandlingsforløb, og det bliver spørgsmål om lidt ordkløveri i forhold til, om den ene nu sagde helt det samme som den anden i en regering og et regeringsparti eller i en opposition og et oppositionsparti. Det vil være ærgerligt, hvis det bliver sådan. Det tror vi at det gør, og det er det, der er baggrunden for, at vi stemmer imod, for det synes vi ikke er værd at bruge Folketingets tid på.

Endelig til ændringsforslaget om tilrettelæggelsen af Folketingets arbejde, hvor vi alle sammen er enige om, at det ville være dejligt, hvis vi kunne lave om på menneskets natur, således at vi lavede tingene færdige, før vi virkelig skulle, som eksempelvis denne uge. Den tilrettelæggelse er vi enige i, og i betænkningens bidraget giver vi opbakning til Præsidiet til at tilrettelægge arbejdet og til at kunne stramme lidt i forhold til nogle hensigtsmæssige frister osv.

Men jeg er virkelig overrasket over, at et flertal her i Folketinget agter at gennemføre et forslag, hvorefter et flertal i Folketinget ville kunne afvise at få et fremsat forslag til første behandling. Det er undertrykkelse af debat, så det klodser, og en tilsidesættelse og en udhuling af grundlovens § 41, der handler om, at ethvert medlem er berettiget til at fremsætte forslag i Folketinget. Javel. Men hvis et tilfældigt flertal i Folketinget kan nægte at behandle det, synes jeg, det er blevet en tynd grundlovsbestemmelse. Det vil vi stemme imod med arme og ben.